

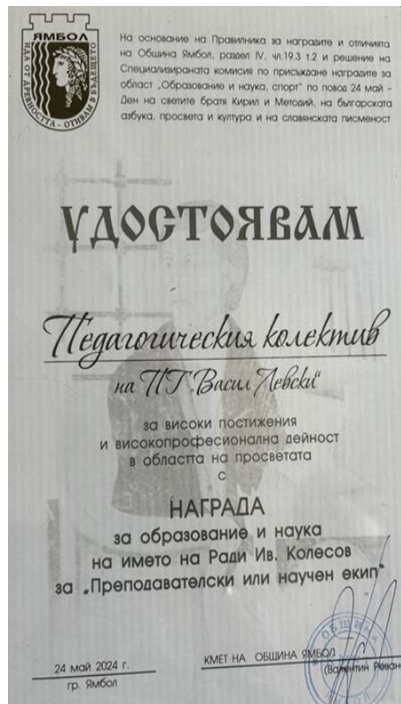

Пазем

24 май - Денят на българската азбука, на българската култура и на славянската книжовност

Отново е 24 май! Отново вдъхновяващата песен „Върви, народе възродени!“ огласи простора и отекна във всяко българско сърце. Отново разноцветни балони полетяха към синьото майско небе.

По традиция празникът на Светите братя Кирил и Методий се отбелязва с тържествено шествие, което тази година започна от ПГТ „А. Константинов“. Честта да поведат колоната тази година имаха членовете на клуб „Млади възрожденци“ към ПГ „Васил Левски“.

Непосредствено преди най-българския празник Община Ямбол връчва ежегодните награди за постижения в областта на образованието и културата. Тази година колективът на ПГ „Васил Левски“ е удостоен с наградата „Ради Колесов“ за особено високи постижения.

Г-жа Донка Атанасова - „Директор на годината“
на стр. 4
Отборът на ПГ „В. Левски“ – Републикански шампион!
на стр. 4

Първото археологическо дружество в Ямбол

На 1.03.1925г. 8 ученици от Смесеното педагогическо училище/днес ПГ „Васил Левски“/, вдъхновени от своя учител по история Захари Измирев, основават първото археологическо дружество в гр. Ямбол. Наричат го „Диана“. На учредителното събрание е приет устав, изработен по образец на уставите на бургаското и старозагорското археологически дружества. Избрани са управителен съвет и контролна комисия. В ръководството на дружеството влизат Иван Търпанов /председател/, Аспарух Бирников, Любен Брънсков, Димитър Дончев, Кутьо Златаров и Зафир Иванов. Кутьо Златаров изработва и печата на дружеството.

Още на 4.03.1925г. младите археолози правят разкопки на Кабиле. Откриват мраморна плоча, 2 римски монети и 2 плочки с орнаменти. Ентузиастите от „Диана“ проучват и могила, вдясно от жп линията Ямбол-Бургас. Намират глинени съд, глинена лампа и 4 медни гривни. Всички намерени артефакти се съхранявали в училището в своеобразна археологическа сбирка. Тя съдържа над 250 монети от различни епохи, няколко пръстена, една статуетка, много идоли, един светилник, изработен от оникс, римски меч, върхове на стрели и много предмети на бита. Дружеството имало амбицията тази сбирка/единствена сред всички училища в страната/ да прерасне в археологически музей.

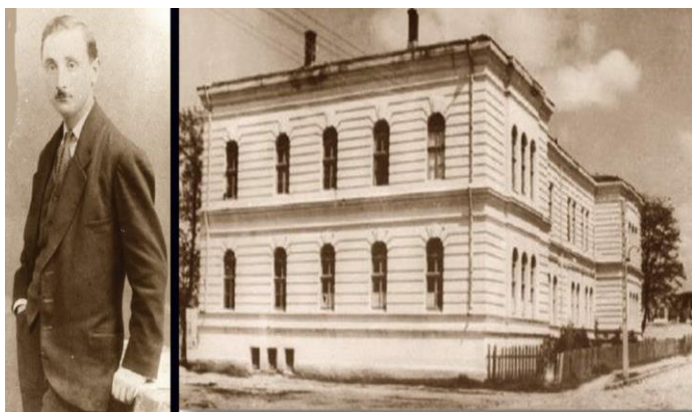
През 1928г. любителите от „Диана“ работят съвместно с учените от Оксфорд - Елиза и

Джон Бъкстън, които пристигнали в Ямбол специално за изследване на неолитните поселения край Рашевата могила. Тогава са открити селища и наколни жилища на хора от индоевропейски произход. Намерени са каменни брадви, много шила и керамика. Делото на историка Захари Измирев е продължено от неговата колежка Екатерина Маркова.

За 12 години /дружеството престава да съществува през 1937г./ са събрани общо 327 монети и 263 предмета. Последният пазител на сбирката е историчката Пенка Прокопиева. През 1944г. в сградата се настаняват съветски войски и ...повече никой не е виждал събраните археологически находки.

Археологическото дружество към Ямболското педагогическо училище /днес ПГ „Васил Левски“ /развива и активна пропаганда под формата на лекции, реферати и доклади. Константин Пашов например изнася лекция за археологията, а Иван Търпанов организира цикъл от беседи за миналото на Ямболския край. Аспарух Бирников пък издава поредица от исторически брошури. Любен Брънсков и Кутьо Златаров през 1937г. обнародват съвместния си труд за 200-годишнината на ямболската църква „Свети Георги“.

С цялостната си дейност археологическото дружество „Диана“ оставя трайна диря в културния живот на град Ямбол.

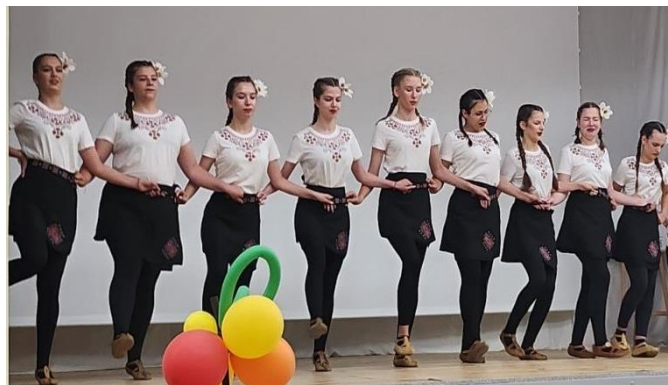

По идея на Директора на ПГ "В. Левски" г-жа Донка Атанасова на 20 април 2024г. в обновената зала на Младежкия дом в Ямбол се проведе фолклорен фестивал „Що ми е мило и драго“. В него се включиха самодейни танцови състави от 6 ямболски училища. Участниците показаха магията на българския танц и въодушевиха с професионалните си изпълнения препълнената зала. Зрителите следяха със затаен дъх всяко изпълнение, посрещяха с неподправен възторг своите любимци и възнаграждаваха с бурни овации майсторските им стъпки. Така окончателно бе развенчан митът, че съвременните ямболски ученици не обичат и не познават народните танци.

По идея на г-жа Веселка Петкова, главен сценарист на фестивала, бе проведена и дефиле на българската носия. Макар че денят беше мрачен на сцената изгряха ярките багри на автентични носии от различни ямболски села. Публиката се възхити на майсторството на българката, която с много любов е създала истинска феерия от шевици, шарки и орнаменти. Носиите бяха представени от 11 ямболски ученици, които показаха самочувствие на професионални манекени. Те с гордост носеха носиите на своите баби и дядовци.

Приятните емоции, въодушевлението на участниците и възторжената подкрепа на публиката превърнаха студения и дъждовен ден в истински празник на българския фолклор. На всички присъстващи им стана мило и драго на душите, защото осъзнаха, че има кой да следва българските традиции, има кой да запази българското.

„Младите възрожденци“ от ПГ „Васил Левски“ на пост пред паметника на Апостола в София.

Донка Атанасова – „Директор на годината“

На 10.05.2024г. на тържествена церемония в присъствието на Президента на Република България г-жа Донка Атанасова-Директор на ПГ „Васил Левски“, бе удостоена със званието „Директор на годината“. Това звание СБУ връчва ежегодно на директори за изключителните им заслуги за развитието на учебното заведение, което управляват..

Директорът на ПГ „Васил Левски“ е сред финалистите на националния конкурс „Учител на годината“, който се провежда за 27-ми път.

Г-жа Донка Атанасова бе отличена в категорията „Директори и помощник-директори“.

Всеки пети зрелостник – отличник на ДЗИ по БЕЛ

Юбилейният 135-ти випуск на ПГ „Васил Левски“ постигна изключителни резултати на ДЗИ по БЕЛ. От 104 явили се зрелостници 23-ма са с отлични оценки /над 5,50/. Сред тях 5-ма с оценки 6,00. Това означава, че всеки пети зрелостник на най-старата гимназия в Ямбол е отличник. Средният успех е **Мн. добър 4,94**, а средният брой точки – 72 /при среден резултат за страната – 59т./.

Високите резултати са резултат на професионализма на преподавателите, извели випуска - г-жа Анета Божилова и г-жа Станка Вълева, както и на упоритостта и системната подготовка на

Изключителни са и резултатите на матурата по Английски език. Зрелостниците на ПГ „Васил Левски“ са с най-висок резултата в града - Мн. добър 4,96. От явилите се 50 зрелостници, 19 са с отличен успех, което е 38% от явилите се на ДЗИ.

Зад успеха на учениците се крият огромния труд и вдъхновението на техните преподаватели - госпожа Ира Недялкова и господин Пламен Карамарков.

Отборът на ПГ „Васил Левски“ стана шампион на републиканското първенство по лека атлетика за юноши. В оспорвана надпревара с отбори от цялата страна ямболските момчета успяха да съберат 110 точки, което ги класира на първо място.

Даниел Найденов безапелационно извоюва първото място във финала на 800 метра в Серия 1 с време 2,10,03 и донесе 13 точки на отбора. В Серия 2 на същата дисциплина Валентин Тодоров постигна най-добро време и донесе нови 11 точки за крайното класиране.

Никола Караманов се класира втори на финала на две дисциплини: на скока на дължина и на финала на 400 метра, което донесе още 22 точки.

Безспорен принос за успеха на нашия отбор имат и Александрос Красиас в бягането на 200 метра, и Давид Славов, и Деян Стефанов в тласкането на гюлле.

Според г-жа Ирена Петрова, треньор на отбора, историческият успех се дължи както на упоритите тренировки, така и на борбения и екипен дух на младите лекоатлети.

Екипът на в. „Подем“ пожелава нови успехи на талантливите спортисти от отбора на ПГ „Васил Левски“.

Спортът, който вдъхновява

Наскоро се натъкнах на една японска поговорка която гласеше „седем пъти падни, осем пъти се изправи” Това ме накара да се запитам какво ме кара да се изправлям всеки път дори ако падането преди това е било болезнено. С увереност бих казала, че това е вдъхновението. То е нещото, което поддържа духа ми буден.

Ако трябва да бъде честна, спортът винаги е бил много тежък за мен. Така и не намерих достатъчно вдъхновение в някой спорт, че да отдам всичките си сили и време на него. Спортистите жертват много за спорта който ги вдъхновява. Освен времето си те жертват и здравето си. Аз бях ли готова да дам толкова много от себе си? Не, не бях.

Аз може и да не съм била вдъхновена от някой спорт достатъчно, че да го практикувам, но трогателната история за децата със синдром на Даун, които плуват, винаги ме е разчувствала. Плуването е изключително важно за тези деца. Освен физически то ги стимулира и психически. Освен вдъхновение тези деца намират и утеха, лъч светлина в този спорт. Толкова се разчувствах, когато започнах да проучвам историята на Микаела, за която плуването е още една поета глътка въздух. Не е ли удовлетворяваща мисълта, че в жесток свят като този можем да следваме стъпките на тези невинни и крехки деца. Че те са всъщност героите, които ни вдъхновяват. Плуването намалява болката им и ги прави по-силни. Често се провеждат състезания по плуване и малката слънчева Микаела винаги е на челните места.

Мислейки за тези малки герои, се сетих как преди няколко години малката ми сестра-Лили беше диагностицирана със състоянието „хиперактивност”. Това е състояние, при което децата са безкрайно палави, агресивни, разсеяни и отказват да слушат, когато по-големите им наредят нещо. В началото всичко изглеждаше толкова страшно. Отглеждането на такова дете беше изпитание. Имаше вечери, в които тя не спираше да пищи и бяга. Правеше хиляди бели на ден, като например, когато беше на 3 години намаза цялото куче с шоколад и на мама и отнеха 4 часа, докато го изчисти напълно. Когато беше на 4 пък скъса почти всичките ми учебници и тетрадки. О, да не забравяме и за случая, в който ухапа кучето по езика! Родителите ми бяха много разтревожени и се налагаше всяка седмица да я водят на лекари, защото положението се влошаваше. Повечето лекари нямаха идея какво ѝ имаше.

След дълго и мъчително обикаляне по болници най-накрая я диагностицираха с „хиперактивност”. Единственото решение тя да се оправи беше да я запишем на някой спорт. Тогава майка ми веднага каза, че плуването би бил идеалният спорт за нея.

В града ни нямаше много възможности за развитие, затова се налагаше да пътуваме десетки километри всеки ден, за да може Лили да получи пълноценно обучение.

И така всеки ден пътувахме. Виждах как все повече и повече започваше да се вълнува от този спорт. След няколко месеца започнахме да наблюдаваме истински напредък. Този спорт стана част от нея. Вдъхваше ѝ кураж и тя го заобича. Това беше моментът, в който аз пораснах. Моментът в който започнах да се радвам повече на духовното, отколкото на материалното и фактът, че имаше нещо, което беше способно да я направи толкова щастлива, изпълваше вътрешността на сърцето ми с още повече обич и удовлетворение.

Плуването ѝ помогна да се развие умствено и тя стана видимо по-спокойна. А аз станах по-спокойна като нейна сестра. Освен „хиперактивността” плуването помогна на сестра ми да преодолее и тежък почти смъртоносен гърч. То помогна на белите ѝ дробове и мозъка ѝ да функционират нормално след това.

И сега до ден днешен тя не престава да плува и да се развива благодарение на този спорт. Защото не е ли това смисълът? Не е ли това идеята и тласъкът, който трябва на всички ни? Защото спортът не е само здраве. Той е сила, страст и най-вече вдъхновение. Според мен спортът ти дава поле за изява. Той може да те накара, както да се мъчиш, така и да царстваш. Не случайно избрах темата за децата със синдром на Даун и сестра ми, която е преминала през толкова много. Защото щом те успяват да съберат сили и да се изправят лице в лице със спорта, който ги вдъхновява защо и ние да не можем? Всеки ден си казвам че нямам време за тренировки и утре ще тренирам, но дните си минават, а аз отлагам ли отлагам. Сестра ми макар и осем години по-малка от мен е толкова по-силна и смела от мен, че успява всеки ден да ме научи на нещо ново. От нея научих, че всичко е възможно. Дали ще покоряваш планини, или ще се гмуркаш надълбоко всичко зависи от теб.

Можете ли да си представите свят без спортове? Разбира се, че не. Тогава светът би бил много едноцветен и скучен. Къде ще бъде вдъхновението тогава? Иначе казано смисълът на живота се губи. Както някои от нас не могат да живеят без музика, други пък не могат да живеят без телефона си, а третите като мен, които не могат да живеят без пица с вкус на сирене, така и има хора, за които спортът е живот. Дали за добро или за зло, това е историята как плуването стана неизменна част от ежедневието на мен и на моето семейство. Как този спорт успя да вдъхнови сестра ми, децата със синдром на Даун, Микаела и още хиляди деца по света и да им помогне да се възстановят и развият. Дължа много на този спорт, макар и не лично. Когато обичаш да правиш нещо, ти винаги ще намериш вдъхновение да го правиш отново и отново. Ако я нямаше силата на вдъхновението на този спорт, тогава щях ли да бъда човека, който съм сега?

Розали Тополска

Почетна награда за кратък разказ на конкурса „Марто и Алберто Иполито“ Италия

Моето слънце

Без сили, без смисъл лежа безпомощно.
 Паднах, изгубих! Срам и гняв...
 Празна съм!
 Дишам, издишам, дишам, издишам,
 погледът ми пробива бялото на тавана,
 очите ми се загубват в прясната сняг.
 И тогава... от студеното бяло се появява Тя –
 сияе като в онзи миг, когато хвана обръча!
 Моето мъничко Аз! Аз - тогава!
 Не мога да я предам! Изправам се!
 И летя, летя с обръча- моето слънце...

Мария Стоянова 10 А - награда за поезия в конкурса „Марко и Алберто Иполито“, Италия

*Редакционна колегия: Главен редактор
 Алекс Илиев*

*Редактори: Елица Киндалова, Женета
 Жекова, Никол Колева, Преслава Христова,
 Фотография: Иван Стамов*

Коректор : Иван Панталаков

Компютърна обработка: Антоанета Иванова